

Personen den Præst, som den ærede Minister tænker paa at sende op til Grønland, vilde beslutte sig til at of fre sig saaledes, som denne Mand gjorde, saa at han var istand til at gaae ind paa den grønlandske Bedrift, leve med Befolkningen, kjende dens Sprog og understøtte den med Raad og Daad, hvor han kunde, saa vilde jeg indvømme, at der var Ud sigt til, at han kunde udrette meget Godt, men ikke engang den høitærede Minister synes at troe, at denne Mand vil være istand til at udrette Noget i denne Retning. Jeg skal endnu i Anledning af den Roes, man har ydet Mis sionsforholdene i Grønland, gjøre opmærksom paa, at der foreligger for os en trykt Indberetning fra en tidligere Inspektør i Grønland, hvori han ligesrem anbrager paa og indstændigen beber om, at den Deel af Missionen, som kaldes „de tydske Brødre“, maa blive fjernet fra Landet. Det staaer tydeligt for mig, at saalænge man vil vedligeholde den grønlandske Handels Monopol og Regimente, skal man saa lidt som muligt blande sig i Forholdene der; man skal sørge for at gjøre den hierarkiske Indflydelse saa svag som mulig og paa ingen Maade give noget Bidrag til den Uovereensstemmelse med Anstuelserne hos selve Regjeringen i Grønland, hvori den synes at bestinde sig. Jeg troer derfor, at det Kløgeste, vi for Diebliffet kunne gjøre, er at nægte disse 1500 Rdl.

Winther: I Anledning af det, der blev fremsørt af den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Fischer) til Fordeel for at bevilge de 10,000 Rdl. hderligere til Theatret, finder jeg mig foranlediget til at udtale, at naar han henviste til Loven af 30te Decbr. 1858 om dette Tillæg af 15,000 Rdl., saa maa det først bemærkes, at der ikke er nogen her, der har foreslaaet, at vi ikke skulle bevilge de 15,000 Rdl.; Talen er kun om de 10,000 Rdl. hderligere, og dernæst maa det bemærkes, at Loven af 19de Febr. 1861 — den almindelige Lønningslov — har optaget en Bestemmelse angaaende dette Forhold, og deri synes det, at man maatte finde et Udtryk for, hvad der skulde være det gjældende i en længere Fremtid, men dette kan

man derimod ikke saa let vente at finde i Loven af 30te Decbr. 1858, der blot angaaer Udbetalingen af Gager for et eneste Aar. Det hedder nemlig i Loven af 19de Febr. 1861, dens § 28: Sæbtillæget skal udbetales af Theatrets Reservesond; „dog kan, forsaavidt fornødent gjøres, af Kongerigets Finantser hertil tilskydes et Beløb af indtil 15,000 Rdl. for Finantsaaret 1861—62“. Det er mærkeligt at see, at man i en Lov, der angaaer Lønningsforhold i Almindelighed, netop finder de 15,000 Rdl. bevilgede, men saaledes at denne Bevilling er indskrænket til et eneste Finantsaar. Der maa altsaa til Grund derfor ligge den Tanke, at det er Noget, der ikke saaledes staaer fast som alle de øvrige Bestemmelser i Loven, men der ligger tillige deri, at dette Tilskud vil beroe paa Theatrets Stilling i det enkelte Aar, og da vil Finantsloven have at afgjøre det Fornødne om, hvorvidt disse 15,000 Rdl. skulle tilskydes eller ikke. Jeg seer altsaa ikke, at man ved at nægte de 10,000 Rdl. i nogen Maade kommer i Uovereensstemmelse med det, Rigsdagen eller den lovgivende Magt i det Hele har vedtaget om dette Forhold.

Fischer: Den ærede Rigsdagsmand, der nylig satte sig, viste, at der i den Lov, han citerede, kun er bevilget de 15,000 Rdl. for eet Aar, men det er saa langt fra at komme i Strid med den Betragtning, jeg gjorde gjældende, at han end hderligere bestyrkede min Betragtningssmaade. Jeg sagde nemlig, at Rigsdagen havde forladt det Standpunkt, hvorpaa den havde støttet sig, den Gang den overgav Theatret en fast aarlig Indtægt af 50,000 Rdl. ved i Lønningsloven at fastsætte Sædomsfrivningstillæg. Ved Loven af 30te Decbr. 1858, som jeg citerede, blev der tilstaaet 15,000 Rdl. for eet Aar, og i den Lov, den ærede Rigsdagsmand nylig har citeret, er Bestemmelsen optagen for Fremtiden, men Beløbet 15,000 Rdl. er ovenikjøbet kun bevilget for 1 Aar. Det Hensyn, jeg derfor gjorde gjældende, var, at det maatte findes billigt, naar Rigsdagen ved disse Lovbestemmelser overhovedet har forladt den Stilling, den indtog i 1856—57, at den da maa overtage Udbydelsen, naar Theatret ikke kan det.